

Mij is gevraagd om vandaag 1 mei 1988 een korte toespraak te houden via A.T.V.. Ik heb gedacht om op deze dag te praten over de TRIPARTITE VERHOUDING. Maar alvorens dit te doen is het misschien wel goed om heel in het kort iets te zeggen over de dag van de Arbeid.

XX

Ontstaan 1 mei dag

Als wij terugdenken aan de wijze hoe de dag van de Arbeid tot stand kwam n.l., bij een staking van ± 200.000 Amerikaanse arbeiders op 1 mei 1886 en deze beslecht werd met het schieten door politiemannen en executies, dan zullen wij met elkaar eens moeten zijn dat binnen de industriële verhouding vanaf 1886 tot heden heel wat veranderingen zijn aangebracht om de excessen die plaats vonden op 1 mei 1886 te voorkomen.

Arbeidersdag, de dag van de georganiseerde vrije arbeiders, bestaat dus al honderd en twee jaar. Ongetwijfeld hebben arbeiders en hun organisaties in de afgelopen eeuw veel bereikt in vele delen van de wereld – hogere levensstandaard, betere gezondheids- en veiligheidsvoorzieningen en groter respect voor hun rechten.

Maar in de komende jaren moet er nog meer gedaan worden. Bovendien, moeten wij hetgeen wij bereikt hebben, niet alleen beschermen tegen tirannen met wat voor politieke visie dan ook, maar ook tegen de democratische regeringen die soms een zeer verkeerd beleid voeren.

Het I.V.V.V. zegt dat zowel in de toekomst als in het verleden, de internationale vrije vakbondsorganisatie, **drie belangrijke doelstellingen** zal blijven nastreven n.l., **brood - vrede en vrijheid**. Terwijl wij hiermee bezig zijn, zullen wij ons ervan bewust moeten zijn dat deze drie doelstellingen in nauw onderling verband staan met elkaar. Men kan het één nooit volledig bereiken zonder het andere.

TRIPARTITE VERHOUDING

Één van de maatregelen die wij kennen is de tripartite verhouding, n.l. een structuur waarbij **Bedrijfsleven, Overheid en Vakbeweging** met elkaar samenwerken en zoveel mogelijk proberen bepaalde problemen binnen de industriële verhouding op te lossen.

Deze drie partners hebben tot taak om alles m.b.t. arbeidszaken in evenwicht te houden. Wat men ook wil denken van deze vorm van samenwerking, ik ben ervan overtuigd dat het een goede basis is om vooral de ontwikkelingslanden vooruit te brengen.

Als wij denken aan de sociaal-economische ontwikkeling van ons land, indien wij die ontwikkeling een positieve richting willen geven, dan zijn wij verplicht tegenover de bevolking dezelfde structuur van de tripartite verhouding – lees het sociaal accoord – te hanteren.

Persoonlijk zie ik geen betere vorm om ons land op een doeltreffende wijze tot ontwikkeling te brengen dan datgene wat wij noemen “het sociaal accoord”. Wij zijn tegenover onszelf verplicht om de tripartite verhouding ook toe te passen bij de ontwikkeling van ons land.

Reeds jaren geleden heb ik gesteld dat als wij dit land vooruit willen brengen, wij verplicht zijn samen te werken op tripartite basis. **De Overheid, het Bedrijfsleven en de Vakbeweging** moeten samen aangeven en vaststellen welke vorm van ontwikkeling zij willen hebben in Suriname. Deze drie partners moeten als gelijkwaardige partners naast elkaar, met elkaar, zich buigen over de sociaal-economische problemen van ons land.

Het is ons allen bekend dat er een vorm van sociaal accoord aanwezig is, maar het is, thans voor mij, nog niet duidelijk hoe deze drie partners het beleid uitmaken en uitvoeren. Het is voor velen nog niet duidelijk hoe deze partners elkaar beïnvloeden. Natuurlijk is het zodat de Overheid meer naar buiten treedt en de beschikking heeft over meer deskundigen dan, in ieder geval zover ik het weet, de vakbeweging.

De Vakbeweging en deskundigheid

De vakbeweging moet in de gelegenheid worden gesteld om te beschikken over voldoende financiën om een team van deskundigen te kunnen betalen, wil men hebben dat de vakbeweging inderdaad mede-verantwoordelijk gesteld wordt voor het sociaal-economisch beleid van ons land.

Men begrijpe mij goed, ik wil hiermee niet zeggen dat de vakbeweging, en zo u wilt, het bedrijfsleven geen zinnige bijdrage zouden kunnen leveren, maar het is prettiger wanneer u zeker weet dat u beschikt over een team van deskundigen en dat van hun kennis gebruik kan worden gemaakt.

In deze tijd van daadwerkelijke samenwerking op tripartite basis kunnen wij niet meer verwachten dat de vakbondsleiders deskundigen moeten zijn op elk gebied,

Zij beschikken welliswaar over een grote dosis van ervaringen en behoorlijke kennis van zaken, maar dat wil niet zeggen dat zij alles moeten weten. Het is altijd goed om uw kennis te toetsen aan die van de specialisten die daarvoor gehuurd zijn en die meegaan met de ontwikkeling op hun gebied, vooral in deze tijd, waar gezegd kan worden dat de wetenschap dagelijks nieuwe ideeën en beleidszaken naar voren brengt.

ONDERWIJS

Men kan natuurlijk aan het woord onderwijs verschillende betekenissen geven. Voor de vakbond n.l. moet men onder onderwijs verstaan: de opleiding van vakbondsmensen, teneinde van hen goed geïnformeerde burgers te maken en hen voor te bereiden om verantwoordelijkheid te dragen en in staat te stellen leiding te geven.

Een opleidingssysteem, dat alleen zorgdraagt voor klerken en typisten en helemaal geen notitie neemt van de (basis) ontwikkelingsbehoeften van het land, is niet langer aanvaardbaar. Het doel van de economische ontwikkeling is om de levensstandaard van de bevolking te verhogen. Hierbij denken wij aan materiaal, goederen, en een meer gericht onderwijssysteem.

De motieven, waarden en oriëntaties hiervan moeten gericht zijn op de behoeften van Suriname. Zo'n uitgebreid programma van opleiding zal niet alleen mentaliteit en gewoonten proberen te veranderen, maar zal uiteraard werk scheppen, aangezien de behoefte naar meer gespecialiseerde mensen een normaal verschijnsel is.

Jongeren

De rol die de jonge mensen zouden kunnen spelen bij de ontwikkeling van Suriname is niet zo makkelijk aan te geven, wanneer wij weten dat er ongeveer 60% van de werklozen, mensen zijn tussen de leeftijd van 14 en 24 jaar.

Dit houdt in dat een groot aantal personen van die leeftijd niet kunnen werken. 40% Van hen zijn werkloos en ongeveer 20% heeft nooit gewerkt. Deze jonge mannen en vrouwen zijn voornamelijk personen zonder enige beroepsopleiding.

Elk mens, dames en heren, is in staat om zijn persoonlijkheid beter te ontwikkelen.

Het bedrijfsleven stelt, mede door de technologische ontwikkeling, steeds hogere eisen aan het kennen en kunnen van de werknemers, aan hun inzicht van hun **technische - , sociaal-economische - en ethische aspecten** daarvan, alsmede aan hun mogelijkheid tot aanpassing.

Het onderwijs – en met name het beroepsonderwijs – dient met deze ontwikkeling rekening te houden.

Het bijbrengen van **parate - en schoolse kennis** is niet voldoende.

Het vermogen tot **kritisch denken** en **handelen** moet meer ontwikkelt worden.

Mede op deze wijze moet de mens in staat worden gesteld in het bedrijfsgebeuren verantwoordelijkheid te dragen en te beleven en zich snel aan te passen aan de zich veranderende omstandigheden.

Het is in dit verband gewenst het algemeen vormend en het op beroepsgerichte onderwijs minder snel van elkaar te scheiden dan thans het geval is.

Bij het opvoeden tot verantwoordelijkheidsbesef moet aan de jeugd zelf de mogelijkheid gegeven worden, verantwoordelijkheid te dragen en waar te maken in de eigen leef- en werksituatie.

Het is verontrustend dat een zeer groot deel van de werkende jongeren verstoken is van enigerlei vorm van begeleiding in de groei naar volwassenheid.

UITDAGING

Overall ter wereld treft men uitéénlopende vakbonden aan met uiteraard verschillende soorten structuren, maar ondanks dit verschijnsel hebben zij één gemeenschappelijke doel voor ogen, n.l. **de belangen der arbeiders veilig te stellen.**

Indien de surinaamse arbeidersorganisaties de uitdaging niet accepteren om hun activiteiten te vergroten in de richting van de economische- en sociale ontwikkeling, zullen zij de gelegenheid missen om hun werkzaamheden in dienst te stellen van welvaart, ontwikkeling en vooruitgang van de gehele gemeenschap.

Dat wil niet zeggen dat de arbeidersorganisaties de plaats van de politieke partijen moeten innemen. Integendeel, het is de bedoeling dat ze nauw samen gaan werken met de regering op sociaal-ekonomisch terrein.

Suriname heeft overleg nodig en alleen door welgemeende overleg zullen wij dit land vooruit kunnen brengen. Wij moeten weten dat zonder overleg en respect voor elkaars mening wij niet zoveel zullen kunnen doen voor ons land.

mei 1988,

Thomas van Genderen

ENKELE OPMERKINGEN OVER 1 MEI DAG
EN
TRIPARTITE VERHOUDING

Door

THOMAS VAN GENDEREN

ଜାତୀୟ ସ୍ତରୀୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠାପନା କମିଟିର ସଭା

ଜାତୀୟ ସ୍ତରୀୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠାପନା କମିଟିର ସଭା